

**Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
2.Mf.31.144/2020/5.**

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Viszló Ügyvédi Iroda (felperesi jogi képviselő címe., ügyintéző: dr. Viszló László ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek a Dr. Járai Gábor Ügyvédi Iroda (alperesi jogi képviselő címe., ügyintéző: dr. Járai Gábor ügyvéd) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményei iránt indított perében a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 57.M.1488/2018/32. számú ítéletével szemben a felperes által 34. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül -meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a per fő tárgya tekintetében helybenhagyja, az elsőfokú eljárási illeték tekintetében megváltoztatja és a felperest az elsőfokú ítéletben meghatározott módon 95.700 forint (kilencvenötezer hétszáz) eljárási illeték megfizetésére kötelezi.

Kötelezi a másodfokú bíróság a felperest, hogy a NAV külön felhívására fizessen meg 127.600 (egyszázhuszonhétezer-hatszáz) forint fellebbezési illetéket az állam javára.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

- [1] A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 2020. február 25. napján kelt 57.M.1488/2018/32. számú ítéletével elutasította a felperes keresetét, melyben a munkaviszonya próbaidő alatt, azonnali hatállyal történt megszüntetése jogellenességét állította.
- [2] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes 2018. július 16. napjától állt határozatlan idejű munkaviszonyban az alperessel adatbányász-elemző munkakörben. A felek a munkaszerződésben három hónapos próbaidőt kötöttek ki. Az alperes 2018. szeptember 5. napján a próbaidőre hivatkozva azonnali hatállyal, indokolás nélkül megszüntette a felperes munkaviszonyát.
- [3] Az elsőfokú bíróság a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 6. § (2) bekezdése, 7. § (1) bekezdése, 79. § (1) bekezdése a) pontjára hivatkozással kifejtette, hogy a perben a felperesnek kellett bizonyítania azt a kereseti állítását, mely szerint a munkaviszonya megszüntetésének valódi indoka az volt, hogy I.I. munkatárs búcsúztatóján közvetlen felettese, G.Gy. származását firtatta, amikor rákérdezett a zsidó felmenőire. Felettese ezen megsértődve elérte a munkáltatói jogkör gyakorlójánál Cs.D., hogy a felperes munkaviszonya megszüntetésre kerüljön.
- [4] Figyelemmel arra, hogy az alperes próbaidő alatt rendelkezett a munkaviszony megszüntetéséről, az elsőfokú bíróság jogi álláspontja szerint nem kellett vizsgálni a munkaviszony megszüntetés munkáltatói indokát erre vonatkozó jogszabályi kötelezettség hiányában. A munkaviszony

megszüntetésével kapcsolatban kizárólag a keresetben hivatkozott körülmény érdemi értékelésére és vizsgálatára látott lehetőséget. Eszerint azt kellett bizonyítania a felperesnek, hogy G.Gy. sértettsége okán, az ő kezdeményezésére lett megszüntetve a felperes munkaviszonya.

- [5] Az elsőfokú bíróság a felperes kereseti hivatkozásával összefüggésben részletesen értékelte Cs.D. munkáltatói jogkör gyakorló, továbbá G.Gy., a felperes közvetlen felettese, ezen kívül I.I. és H.Á, az alperes munkavállalóinak, illetve a felperes korábbi munkatársainak a tanúvallomását. A vallomások alapján azt állapította meg, hogy G.Gy. megdöbbenőnek találta a felperes viselkedését, ugyanakkor nem vált sértetté és nem kívánt bosszút állni rajta. Nemcsak G.Gy., hanem több munkatárs is kétértelműnek, meglepőnek, illetve oda nem illőnek találta a felperes közlését, megnyilvánulását. Ugyanakkor egyetlen tanúnak sem volt közvetett, vagy akár közvetlen tudomása arról, hogy a felperes e megnyilvánulása eredményezte a munkaviszony megszüntetését. Ennek kapcsán Ilyés István csak a saját feltételezését közölte az üggyel összefüggésben. Cs.D, a munkáltatói jogkör gyakorlója pedig egyértelműen azt adta elő a tanúvallomásában, hogy a felperes jogviszonyának megszüntetésére vonatkozó döntést egyedül hozta meg, a döntés meghozatalában G.Gy. nem befolyásolta, függetlenül attól, hogy vele a rendezvényen történeteket megbeszélte.
- [6] Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy a felperes nem tudta bizonyítani, a munkaviszonya megszüntetésére azért került sor, mert G.Gy. bosszút kívánt állni a búcsúztatón történt közlés, kérdések miatt.
- [7] Az elsőfokú bíróság a felperes által indítványozott tanú (R.D.) meghallgatására irányuló indítványt azért utasította el, mert a per érdemi elbírálására kihatóan nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy a felperes miként kommunikált a munkaviszonya fennállása alatt a munkatársakkal. A felperes igazságügyi orvosszakértő kirendelésére vonatkozó bizonyítási indítványát az elsőfokú bíróság szintén elutasította. Érvelése szerint a felperes pszichés megbetegedései, állapota nem befolyásolta az ügy érdemi elbírálását. Jelen perben nem kellett vizsgálni, hogy a felperes G.Gy.-nek címezett közlését mi motiválta, illetve ebben mennyiben hatott közre a pszichés állapota. Törvényben előírt indokolási kötelezettség hiányában kizárólag azt a körülményt lehetett vizsgálni, amit a felperes a joggal való visszaélés körében előadott. Emiatt nem volt jelentősége annak, hogy a felperes a rendezvényen a pszichés megbetegedésével összefüggésben tette-e fel a felettesének a kérdéseket.

A felperes fellebbezése

- [8] Az elsőfokú ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben annak megváltoztatását és a keresetnek helyt adó érdemi döntés meghozatalát kérte. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság helytelenül, részben valótlanul állapította meg a tényállást és ebből téves jogi következtetéseket vont le, emiatt az érdemi döntés nem megalapozott.
- [9] A felperes arra hivatkozott, hogy a munkáját kifogástalanul látta el és az alperes kizárólag a 2018. augusztus 31-i beszélgetés következtében G.Gy. kezdeményezésére szüntette meg a munkaviszonyát. Az elsőfokú bíróság nem értékelte a tanúk vallomását teljeskörűen, mivel nem vette figyelembe, hogy G.Gy. azt adta elő, Illyés István búcsúztatóján volt egy vitája a felperessel és ezt követően már nem kívánt vele együtt dolgozni. Ezt a lényeges tényt az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe. G.Gy., illetve Cs.D. tanúvallomásukban valóban cáfolták G.Gy. sértettsége és a jogviszony megszüntetése közötti összefüggést, azonban a vallomásuk megkérdőjelezhető volt. Ezzel szemben ugyanis R.L. a tanúvallomásában egyértelműen úgy nyilatkozott, hogy G.Gy. a felmondást követően arról tájékoztatta a munkatársakat, elégedetlen volt a felperes munkájával,

illetve a felperes egy külső helyszínen nem megfelelően viselkedett. Mindebből levonható volt az a következtetés, hogy G.Gy., illetve Cs.D. tanúvallomása valótlan volt.

- [10] A felperes jelentőséget tulajdonított I.I. tanúvallomásának is, aki szerint G.Gy. - saját nyilatkozata szerint - megdöbbent a felperes kérdésein, ráadásul a tanú amiatt sem értette a felperes elbocsátását, mivel ebben a munkakörben munkaerőhiány volt a perbeli időszakban. Ezért következtetett a tanú arra, hogy szerinte volt összefüggés a jogviszony megszüntetése és a G.Gy-vel történt beszélgetés között. Mindezt megerősítette H.A. tanúvallomása is, aki szintén azt adta elő, hogy G.Gy. a felperes munkaviszonyának a megszüntetését a felperes áskálódó magatartásával indokolta. Cs.D. tanúvallomásában azt adta elő, hogy megerősítette a döntését a G.Gy. irányában történt viselkedés és önmagában ezt is elégségesnek találta a munkaviszony megszüntetéséhez.
- [11] Mindezen bizonyítékokra tekintettel az elsőfokú bíróság tévesen vont le azt a következtetést, hogy nem bizonyított a kereseti hivatkozás, különösen amiatt, hogy egyes kérdések feltevését - a szakmai kifogások tisztázása érdekében - meg is tiltotta a felperes számára.
- [12] A felperes a bizonyítási indítványai elutasítását is jogsértőnek találta, mivel a munkavégzése tisztázása érdekében szükséges R.D. tanúkenti meghallgatása. A G.Gy. részére tett kijelentések, kérdések felróhatósága tekintetében pedig a szakértői bizonyítás tette volna lehetővé a körülmények tisztázását az egészségi, pszichés állapota és a konfliktust kiváltó magatartása között.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme

- [13] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, hivatkozva arra, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást helytállóan állapította meg és megfelelő jogi következtetések levonásával érdemben jogszerű, megalapozott döntést hozott.
- [14] Az elsőfokú bíróság helytállóan vont le azt a következtetést, hogy a felperes nem bizonyította a kereseti hivatkozását, mivel állítását egyetlen tanú vallomása sem támasztotta alá. A felperes nem tudta bizonyítani, hogy G.Gy. a származását firtató felperesi kijelentések miatt bosszút kívánt állni és emiatt került sor a munkaviszonya megszüntetésére. Helytállóan fejtette ki az elsőfokú bíróság továbbá, hogy a próbaidő alatti munkáltatói intézkedés indokait nem lehetett és nem kellett vizsgálni jelen perben. Mindezekre tekintettel a felperes bizonyítási indítványait jogszerűen utasította el, mivel a felperes munkavégzése nem képezhette jelen per tárgyát.

A másodfokú bíróság döntése annak jogi indokai

- [15] A felperes fellebbezése nem alapos.
- [16] Az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítást lefolytatta, a bizonyítékok helytálló értékelésével a tényállást helyesen állapította meg és megfelelő jogi következtetések levonásával érdemben jogszerű döntést hozott.
- [17] A másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet, a fellebbezésben megjelölt felülbírálati jogkör keretei között a bizonyítékok értékelésével, illetve a szükséges mértékű bizonyítással összefüggő eljárási jogszabálysértés körében értékelte, figyelemmel a Pp. 370. § (1) bekezdésében foglaltakra.

- [18] A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az anyagi pervezetés körében helytálló és a jogszabálynak megfelelő tájékoztatást adott a felek részére (57.M.1488/2018/13. számú jegyzőkönyv), melyre tekintettel a felperest terhelte a kereseti hivatkozása bizonyítása. Ezzel összefüggésben a felperesnek azt kellett aggálytalanul bizonyítania, hogy a munkaviszonya megszüntetésére az egyébként jogszerű magatartására adott megtorló válaszként került sor, vagyis a jog által meg nem engedett célból és indokkal.
- [19] A felperes fellebbezésében megalapozatlanul állította, hogy az elsőfokú bíróság a tanúvallomásokat nem vagy nem releváns elemeiben értékelte és erre tekintettel tévesen állapította meg a tényeket. Az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat a Pp. 279.§ (1) bekezdésének megsértése nélkül értékelte. A tanúk vallomása és a tényállás megállapítása körében a másodfokú bíróság - egyetértve az elsőfokú bíróság jogi álláspontjával - alapvető jelentőséget tulajdonított a munkáltatói jogkör gyakorló, Cs.D. tanúvallomásának. A tanú egyértelműen nyilatkozott arról, hogy személyesen döntött a felperes jogviszonyának a megszüntetéséről és a döntését nem befolyásolta G.Gy., illetve nem ő kezdeményezte a jogviszony megszüntetését. Az a tény, miszerint G.Gy. a 2018. augusztus 31-i eseményeket követően beszámolt neki a felperes magatartásáról és mindez megerősítette a döntése helyességét, nem volt elégséges a felperes által hivatkozottak bizonyításához. Cs.D. ugyanis egyértelműen azt adta elő, hogy ezen eseménytől függetlenül már meghozta a döntését, azt nem G.Gy. bosszúja okán, illetve nem az ő kérésére hozta meg.
- [20] A perben meghallgatott tanúk ellentmondásosan nyilatkoztak arról, tudomásuk szerint mi vezetett a felperes munkaviszonya megszüntetéséhez. Ennek azonban azért nem volt az ügyben perdöntő jelentősége, mert információjukat valamennyien G.Gy.-től és nem a döntést hozó, munkáltatói jogkörrel rendelkező Cs.D.-től szerezték. Mindezek alapján a felperes nem bizonyította az alperes Mt. 7. § (1) bekezdésébe ütköző magatartását.
- [21] A másodfokú bíróság egyetértett a felperesi bizonyítási indítványok elutasításával, melyet az elsőfokú bíróság megfelelően indokolt az ítéletében. Ezt a másodfokú bíróság sem kívánta kiegészíteni, illetve módosítani. Tekintettel arra, hogy a felperes munkavégzését nem volt indokolt vizsgálni jelen perben, ezért az ezzel összefüggő bizonyítási indítvány szükségtelen volt. A pszichés állapotra vonatkozó szakértői vizsgálat szintén nem bírt jelentőséggel, mert annak legfeljebb a felperes rendezvényen tanúsított magatartására alapított, indokolt felmondás esetén lehetne jelentősége.
- [22] A másodfokú bíróság jelen ügyben irányadónak tekintette a BH1995.608. számon közzétett kúriai döntésben kifejtett jogi álláspontot a próbaidő mibenlétével összefüggésben. Döntésében a Kúria kifejtette, hogy a próbaidő kevesebb biztonságot nyújt a munkáltató és a munkavállaló részére is. A munkaviszony megszüntetésének indokai alapvetően a joggal való visszaélés körében vizsgálhatóak, melynek megállapítását a jogszabály akkor teszi lehetővé amennyiben a joggyakorlás különösen mások jogos érdekének a csorbítására, érdekérvényesítési lehetőségének korlátozására, zaklatására, véleménynyilvánításának elfojtására irányul vagy erre vezet. A joggyakorlással kapcsolatos fenti elvárás a jogviszony valamennyi elemére kihat. Rendeltetésellenes joggyakorlás abban az esetben állapítható meg, ha a jogok gyakorlója túlterjeszkedik a részére megállapított döntési érdekérvényesítési körön, annak ellenére, hogy úgy látszik, mintha e keretek között maradt volna. Mindezt azonban a felperes tartozik bizonyítani, mert az azonnali hatályú próbaidő alatti felmondás esetén hiányzik a munkaviszony megszüntetése konkrét indokának a megjelölése.
- [23] Mindebből az következik, hogy a jelen esetben az elsőfokú bíróság helytálló érvelése szerint a munkaviszony megszüntetését eredményező szakmai indokokat az alperes nem volt köteles írásban

közölni, így ezzel összefüggő bizonyítást sem lehetett lefolytatni a munkaügyi perben. A felperes sem az elsőfokú, sem a fellebbezési eljárásban nem jelölt meg olyan konkrét bizonyítékokat, amelyek egyértelműen alkalmasak lettek volna annak bizonyítására, hogy az alperes joggyakorlása rendeltetésellenes volt.

- [24] Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság a Pp. 383.§ (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét - a per fő tárgya tekintetében - helyes indokaira tekintettel hagyta helyben.
- [25] Az eljárási illetéket az elsőfokú bíróság a pertárgyértékre figyelemmel (1.595.000 forint) tévesen határozta meg. A másodfokú bíróság az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (továbbiakban: Itv.) 42.§ (1) bekezdésének a) pontja alapján 95.700 forintban határozta meg az elsőfokú eljárás illetékét és erre tekintettel a Pp. 383.§ (6) bekezdése alapján hivatalból megváltoztatta az elsőfokú ítélet erre vonatkozó rendelkezését.
- [26] A másodfokú bíróság a Pp. 81. és 83. §-a alapján mellőzte a pernyertes alperes perköltségére vonatkozó rendelkezést, mivel az alperes a másodfokú eljárásban nem számította fel a perköltségét a perköltség felszámítására szolgáló költségjegyzékről szóló 31/2017. (XII. 27.) IM rendeletnek megfelelően.
- [27] Figyelemmel arra, hogy felperest munkavállalói költségkedvezmény nem illette meg, ezért a másodfokú bíróság az Itv. 46. § (1) bekezdése szerint rendelkezett a fellebbezési illeték megfizetéséről.
- [28] A másodfokú bíróság a fellebbezést erre irányuló kérelem hiányában a veszélyhelyzet megszűnésével összefüggő átmeneti szabályokról és a járványügyi készültségről szóló 2020. évi LVIII. törvény 143.§-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2020. szeptember 8.

. Orosz Andrea s.k.	. Laczó Adrienn Lilla s.k.	. Asbóth Balázs s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró

A kiadmány hitelül:
kiadó